

לפרשת בחוקותי-תשע"ה

די, תמשיכו!

נעמה טוכפלד

תארו לכם שיום אחד הבוס שלכם קורא לכם למשרדו, לשיחה חשאית: "אני רוצה להטיל עליך משימה מיוחדת. משימה ענקית ששכרה בצידה, הקידום והדרגה שלך יושפעו בהתאם (וכמובן מידת האמון והקרבה - דבר שלא נאמר במילים אך ברור מאליו) אבל! התנאי הוא שאתה לא שואל שאלות, לא מקשה קושיות, מאתגר את עצמך לפעול בשטח לא מוכר והולך קדימה מבלי להביט אחורה. מוכן?"

סביר להניח שכולנו, שמעוניינים בשיפור תנאים פיזי כמו גם באתגור עצמי והצבת רף אישי גבוהה יותר, ומעל לכל, הסבת קורת רוח לבוס והוכחה לו, לסביבה ולעצמנו כי אנו יכולים ומסוגלים ליותר תגרום לרובנו להסכים למשימה ואף לשמוח מהאתגר הצפון בחובה. אמנם, לא מעט פחד וחששות מלווים צעד כזה, אך עצם האמון שנתן בנו הבוס, עצם הקירוב והפניה מצידו אלינו, שמוכיחה שכנראה אנחנו באמת יכולים - נוסכת בנו עצמה ואמונה פנימית שכן, אנחנו יכולים. והולכים על זה.

זוהי תמציתה של פרשת בחוקותי

פרשת בחוקותי נפתחת בפסוק "אם בחוקותי תלכו", ובהמשך מובטח השכר הגשמי על כך. לכאורה נראה שהקב"ה מציב כאן "תנאי" לקבלת ברכותיו. אולם הגמרא מפרשת: "אין 'אם' אלא לשון תחנונים". כלומר, לא תנאי מציב לנו הקב"ה, אלא מבקש בקשה נפשית. הקב"ה מתחנן, כביכול, לפני עם-ישראל - אנא, לכו בחוקותי. האם הקב"ה צריך לבקש מאיתנו? האם הוא "צריך" מאיתנו דבר?

למעשה, כמו אותו בוס שלעיל, שיכול בקלות למצוא פרויקטור חיצוני, או איש מקצוע לביצוע המשימה המיוחדת גם כאן, המטרה היא לגרום לנו לצמוח. להתפתח. להיות מאתגרים ולעמוד ביעדים שלא חשבנו עליהם, ולקצור הצלחות. זה יגרום לנו עונג נפשי לא פחות מההטבה הפיזית, ומן הסתם יותר.

לשם כך הקב"ה נותן לנו "חוקים". התורה, שהיא נצחית מורכבת משלושה סוגי מצוות: 'משפטים' שהן מצוות שכליות, שניתנות להבנה בהגיון אנושי. 'עדות' שהן מצוות שהשכל עצמו לא היה מחייבן, אך לאחר ציווי התורה ניתן להבינן ו'חוקים' מצוות שלמעלה מכל היגיון; כמו שעטנז, פרה אדומה וכו'. אולם בפרשתנו, התורה בוחרת כאן להגדיר את כל המצוות בשם הכולל 'חוקים'.

כלומר, למעשה, בבסיס עלינו לקיים את כל המצוות כאילו הם "חוקים" - משהו שאין לנו בו כל הבנה והשגה ועלינו לקיים מבלי לשאול שאלות של למה ואיך.

ניתן לכאורה לחשוב כי קיום מצוות באופן הזה הוא יבשושי וחסר חיות. שזה לא מעניין ולא כיף ובכלל למה שאני אעשה משהו שאני לא מבין בו ולא מסכים איתו?

מסבירה תורת החסידות שדווקא קיום מצוות מתוך קבלת עול הוא הדרג הגבוה ביותר, ולמרות שזה נשמע הפוך מההגיון- גם מסב את העונג הגדול ביותר לנפש פנימה.

דווקא על-ידי התבטלות וקבלת-עול מגיעים לעלייה ולהתקדמות רוחנית (שנקראת הליכה). כל עוד עבודת-ה' תלויה בשכל ובהבנה, היא מוגבלת על-ידים ואינה יכולה לפרוץ לגבהים

אמיתיים. דווקא על-ידי קבלת-עול מגיעים לעלייה אמיתית ובלתי-מוגבלת . אנחנו נהיה מופתעים לגלות כמה נעים ומאיר ללכת דווקא בניגון לשכל אנושי והגיון ולעשות דברים שלכאורה מנוגדים לטבע, בקיום מצוות ולראות שאנחנו מצליחים למעלה מהמשוער. ובל נשכח את הבונוסים!

אומרת התורה כי השכר המובטח על קיום מצוות מתוך קבלת עול: "ונתתי גשמיכם בעתם". ושוב, אין המדובר רק על גשמי ברכה פיזיים. כמו שגשם הוא דבר הבא מלמעלה, כך 'גשם' במובן הרוחני רומז לתורה, להארה, לכוחות מיוחדים שבאים מלמעלה. הקב"ה מבטיח לנו, שעל-ידי "בחוקותי תלכו" נזכה לאור התורה, עד לאור הגדול שיתגלה על-ידי משיח צדקנו .

שפע זה יורד עד העולם הגשמי כפשוטו, עד גשמים כפשוטם של דברים, אך הדברים באים באופן שהרווחה הגשמית איננה מפריעה, חלילה, לעבודת-ה', אלא להפך - היא מסייעת לעבוד את הקב"ה מתוך מנוחת הנפש והרחבת הדעת. ככה, גרמנו נחת רוח לבוס, לעולם ולעצמנו.
שבת שלום!

(מבוסס על דברים מאת הרבי מליובאוויטש, מתוך הספר "שלחן שבת", מעובד על-פי לקוטי שיחות כרך א, עמ' 281)